

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2026. gada 15. septembrī

Senāts šādā sastāvā: senators referents Māris Leja, senatori Aija Branta un Jānis Rozenbergs

rakstveida procesā izskatīja krimināllietu sakarā ar apsūdzētās /Persona A/ aizstāves zvērinātas advokātes Lindas Elsberges kasācijas sūdzību par Latgales apgabaltiesas 2025. gada 22. oktobra lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2024. gada 2. jūlija spriedumu

[1.1] /Persona A/, personas kods /Personas kods A/,

atzīta par vainīgu Krimināllikuma 206. panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīta ar sabiedrisko darbu uz 220 stundām;

[1.2] SIA „/Nosaukums A/”, reģistrācijas Nr. /numurs/,

noteikts piespiedu ietekmēšanas līdzeklis – naudas piedziņa 15 Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu jeb 10 500,00 euro apmērā.

[2] Ar pirmās instances tiesas spriedumu /Persona A/ atzīta par vainīgu un sodīta par viltotas preču zīmes apzinātu izmantošanu šādos apstākļos:

/Persona A/, būdama sabiedrības ar ierobežotu atbildību „/Nosaukums A/” (turpmāk – SIA „/Nosaukums A/”) faktiskā saimnieciskās darbības veicēja, apzinoties, ka viņai un SIA „/Nosaukums A/” nav uzņēmuma/Nosaukums B/ Inc.atļaujas izmantot tai piederošo grafisko preču zīmi „/Nosaukums B/”, SIA „/Nosaukums A/” interesēs nolūkā piedāvāt un laist tirgū preces ar viltotām preču zīmēm, precīzi nenoskaidrotos apstākļos iegādājās piecas „/Nosaukums B/” kontrafaktas jakas un glabāja tās pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotā vietā.

Īstenojot nelikumīgās darbības, /Persona A/ SIA „/Nosaukums A/” veikala telpās /Adrese A/, 2021. gada 23. februārī ap plkst. 14.00 kontrolpirkuma laikā realizēja vienu „/Nosaukums B/” kontrafakta jaku par naudu.

Turpinot nelikumīgās darbības, /Persona A/ SIA „/Nosaukums A/” veikala telpās /Adrese A/, 2021. gada 9. martā ap plkst. 17.00 kontrolpirkuma laikā realizēja vienu „/Nosaukums B/” kontrafakta jaku par naudu, bet atlikušās trīs „/Nosaukums B/” kontrafaktas jakas turpināja glabāt minētajā adresē līdz 2021. gada 9. marta plkst. 17.45, kad kratīšanas laikā tās tika izņemtas.

Tādējādi /Persona A/, apzināti pārkāpjot Preču zīmju likuma 14. panta otrās daļas 2. punktā noteiktās preču zīmju īpašnieka izņēmuma tiesības, nolūkā laist tirgū uzglabāja piecas viltotas jakas, no kurām divas realizēja. Uz visām minētajām jakām bez uzņēmuma/Nosaukums B/ Inc.atļaujas bija izmantotas tam piederošās preču zīmes. Attiecīgo oriģinālo jaku kopējā vērtība bija 5675 *euro*, kas veido ievērojamu apmēru un vienlaikus atzīstama par /Nosaukums B/ Inc. nodarīto zaudējumu apmēru.

[3] Ar Latgales apgabaltiesas 2025. gada 22. oktobra lēmumu, izskatot lietu sakarā ar /Persona A/ aizstāves apelācijas sūdzību, pirmās instances tiesas spriedums atstāts negrozīts.

[4] Par apelācijas instances tiesas lēmumu apsūdzētās /Persona A/ aizstāve iesniegusi kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt šo lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas sūdzībā izteiktais lūgums pamatots ar šādiem argumentiem.

[4.1] Tiesa ir pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu, atzīstot par pieļaujamiem pierādījumiem speciālista atzinumus Nr. 3/2021 un Nr. 05/2021, ko sagatavojis /Persona B/, kurš vienlaikus pildīja arī cietušā uzņēmuma/Nosaukums B/ Inc. pārstāvja funkcijas. Proti, tiesa nav ņēmusi vērā Kriminālprocesa likuma 16. panta pirmās daļas prasību attiecināmību uz speciālistu. Tā rezultātā cietušās personas pārstāvis, būdams procesuāli ieinteresēts lietas iznākumā, vienlaikus pildījis arī speciālista pienākumus, tādējādi radot pamatotas šaubas par viņa kā speciālista sniegto atzinumu objektivitāti. Līdz ar to speciālista atzinumi atzīstami par iegūtiem procesuālā darbībā, kuru veikusi persona, kurai saskaņā ar likumu nebija tiesību to veikt (sk. Kriminālprocesa likuma 130. panta otrās daļas 2. punktu).

Turklāt tiesa, konstatējot, ka apsūdzībā norādītā prece ir kontrafakta prece, šiem atzinumiem pierādījumu kopumā nepamatoti piešķīrusi izšķirošu nozīmi.

[4.2] Tiesa nav pamatojusi noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi.

[4.2.1] Tiesa bez pietiekama pamatojuma noraidījusi aizstāvības pozīciju, ka jakas iegādātas izpārdošanas veikalā Polijā kā iepriekšējo kolekciju preces, jo to iegādi apliecināja pavadzīmes un tādēļ apsūdzētajai nebija pamata apšaubīt preču oriģinalitāti. Spriedumā nav pienācīgi pamatots, kādēļ viņas liecības un iesniegtās pavadzīmes atzītas par nepatiesām.

Tiesa Krimināllikuma 206. panta pirmajā daļā paredzētā tiešā nodoma esību nepamatoti izsecinājusi no apstākļa, ka apsūdzētā nebija sazinājusies ar preču zīmes īpašnieku. Tādējādi secinājumu, ka apsūdzētā apzinājusies preču viltojuma faktu, tiesa faktiski pamatojusi vienīgi ar viņas bezdarbību.

Ņemot vērā aizstāvības norādītos preču iegādes apstākļus un pavadzīmju esību, vienīgi nesazināšanās ar preču zīmes īpašnieku nav pietiekams pamats secinājumam par tiešu nodomu.

[4.2.2] Tiesa noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses pamatošanai ir nepamatoti izmantojusi Kriminālprocesa likuma 125. panta otrajā daļā paredzēto prezumpciju, ka persona ir pārkāpusi tiesības uz preču zīmi, ja tā nespēj ticami izskaidrot preču iegūšanu vai izcelsmi.

Lai gan šī prezumpcija attiecināma uz noziedzīga nodarījuma objektīvās puses pierādīšanu, tiesa to izmantojusi arī subjektīvās puses konstatēšanai, tādējādi faktiski pārnēsot uz apsūdzēto pienākumu pierādīt savu nezināšanu par preču viltojumu.

[4.2.3] Pamatojot noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi, tiesa izmantojusi /Persona A/ 2021. gada 9. martā sniegtās liecības, lai gan tās iegūtas, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 44. un 114. panta prasības par tiesībām uz aizstāvja un tulka palīdzību. Proti, 2021. gada 9. martā pēc aizturēšanas /Persona A/ tika nopratināta bez aizstāvja un tulka klātbūtnes, turklāt lietā nav ziņu, ka viņai būtu pienācīgi izskaidrotas tiesības uz aizstāvību un tiesības neliecināt pret sevi vai ka viņa no aizstāvja būtu atteikusies. Lai gan liecības sniegtas krievu valodā, nopratināšanas protokols viņai nav iztulkots.

Minētajās liecībās /Persona A/ liecinājusi par preču iegādi bez pirkumu apliecinošiem dokumentiem un pieļāvusi, ka daļa preču ir viltotas.

Neraugoties uz liecību iegūšanā pieļautajiem pārkāpumiem, tiesa šīs liecības nepamatoti izmantojusi kā vienu no būtiskiem pierādījumiem, pamatojot apsūdzētās apzinātu rīcību.

[4.3] Tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 1. panta un Latvijas Republikas Satversmes 105. panta pārkāpumu, par noziedzīgi iegūtiem atzīstot un konfiscējot 3 300 *euro*, kas piederējuši apsūdzētās /Persona A/ tēvam /Persona C/, kurš dzīvojis kopā ar /Persona A/.

Lai gan lietā ir ziņas, ka šie līdzekļi uzkrāti no /Persona C/ likumīgajiem ienākumiem, ko apliecina arī tiesas konstatētie ienākumi un bankas konta izdrukas, tiesa nepamatoti atzinusi, ka līdzekļu likumīgā izcelsme nav pierādīta.

Motīvu daļa

[5] Visupirms Senāts izvērtēs kasācijas sūdzības argumentu par speciālista atzinumu pieļaujamību, ar kuriem tiesa konstatējusi, ka apsūdzētajai inkriminētās preces ir kontrafaktas.

[5.1] No pārsūdzētā nolēmuma izriet, ka tiesa, atzīstot SIA „/Nosaukums A/” kontrolpirkuma laikā realizētās divas jakas un vēlāk izņemtās trīs jakas ar preču zīmi „/Nosaukums B/” par kontrafaktām, pamatojusies uz speciālista /Persona B/ atzinumiem Nr. 3/2021 un Nr. 05/2021. Tajos norādīts, ka minētās preces ir viltotas un atbilstoši Preču zīmju likumam nav pieļaujamā brīvā apgrozījumā. Atzinumos ietvertos secinājumus /Persona B/ apstiprinājis, būdams nopratināts kā liecinieks pirmstiesas kriminālprocesā un kā cietušā uzņēmuma /Nosaukums B/ Inc. pārstāvis tiesā (sk. *lēmuma 17. punktu*).

Šo atzinumu pieļaujamību izmantot pierādīšanā tiesa pamatojusi ar to, ka: 1) /Persona B/, sniedzot speciālista atzinumus un vienlaikus pārstāvēt cietušo uzņēmumu /Nosaukums B/ Inc., nav atradies interešu konfliktā; 2) Kriminālprocesa likuma 50. un 51. pantā paredzētie interešu konflikta ierobežojumi attiecas tikai uz amatpersonām, kuras veic kriminālprocesu, savukārt /Persona B/ šāda statusa nav. Tādēļ minētās tiesību normas uz viņu nav attiecināmas (sk. *lēmuma 24.4. punktu*).

[5.2] Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa nepareizi noteikusi speciālistam piemērojamā interešu konflikta regulējuma tvērumu un tādēļ nav pienācīgi izvērtējusi, vai /Persona B/ atzinumus ir pieļaujams izmantot pierādīšanā.

Senāts vispirms piekrīt, ka speciālists nav persona, kurai konkrētajā kriminālprocesā ir pilnvaras veikt kriminālprocesu.

Kriminālprocesa likuma 26. panta otrajā daļā ir izsmeļoši uzskaitītas personas, kurām ir šādas pilnvaras, un speciālists šo personu lokā nav ietverts. Šādu secinājumu papildus pamato Kriminālprocesa likuma 113. pantā noteiktā speciālista funkcija – speciālists pēc kriminālprocesu veicošās amatpersonas aicinājuma sniedz tai palīdzību, izmantojot savas speciālās zināšanas vai darba iemaņas. Tādēļ tiesa pamatoti atzinusi, ka šā likuma 50. un 51. pantā paredzētais interešu konflikta regulējums nav tieši attiecināms uz speciālistu.

Tomēr šāds secinājums pats par sevi nav pietiekams, lai izņemtu jautājumu par speciālista sniegtā atzinuma pieļaujamību kriminālprocesā, jo speciālista neitralitātes un objektivitātes prasības izriet no citām Kriminālprocesa likuma normām.

Proti, Kriminālprocesa likuma 16. panta pirmā daļa noteic, ka speciālistam jāatsakās no piedalīšanās kriminālprocesā, ja viņš ir personiski ieinteresēts kriminālprocesa rezultātā vai pastāv apstākļi, kas procesā iesaistītajām personām pamatoti dod iemeslu uzskatīt, ka šāda ieinteresētība varētu būt. Savukārt šā likuma 115. panta pirmā daļa uzliek speciālistam pienākumu informēt procesa virzītāju par apstākļiem, kuri var dot pamatu viņa veiktās procesuālās darbības objektivitātes apšaubīšanai, un paredz procesa virzītāja pienākumu lemt par šādas personas piedalīšanos kriminālprocesā.

Ievērojot minēto, tiesai bija jāizvērtē, vai apstākļi, ka persona, kura kriminālprocesā sniegusi speciālista atzinumu un vienlaikus pārstāvējusi cietušo, pats par sevi vai kopsakarā ar citiem apstākļiem rada šaubas par šīs personas ieinteresētību kriminālprocesa rezultātā.

[5.3] Vienlaikus Senāts nepiekrīt kasācijas sūdzībā izteiktajam viedoklim, ka interešu konflikta situācijā iegūtās ziņas atzīstamas par absolūti nepieļaujamām saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 130. panta otrās daļas 2. punktu.

Interesu konflikta situācijā iegūtu pierādījumu pieļaujamība vērtējama atbilstoši šā likuma 130. panta ceturtajai daļai, proti, šādi pierādījumi ir pieļaujami tad, ja apsūdzības uzturētājs spēj pierādīt, ka interešu konflikts nav ietekmējis kriminālprocesa objektīvu norisi. Tādējādi, ja tiesa konstatē, ka speciālists atradies interešu konflikta situācijā, šis apstāklis pats par sevi nenozīmē, ka viņa iegūtās vai sniegtās ziņas ir absolūti nepieļaujamās.

Izvērtējot, vai konstatētais interešu konflikts ir ietekmējis kriminālprocesa objektīvu norisi, tiesai jāvērtē, vai tas ietekmējis speciālista atzinumu saturu. Šajā vērtējumā nozīme ir konstatētās speciālista ieinteresētības raksturam un intensitātei, atzinuma sagatavošanas apstākļiem, tostarp tam, vai pastāv pazīmes, ka cietušais vai tā pārstāvis ietekmējis atzinuma sagatavošanu, kā arī tam, vai atzinuma saturs un pamatojums atklāj interešu konflikta ietekmes pazīmes.

[6] Turklāt Senāts, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 584. panta otro daļu, uzskata par nepieciešamu pārsniegt kasācijas sūdzībā izteikto prasību apjomu un ietvarus, jo tiesa, piemērojot Krimināllikuma 206. panta pirmo daļu, pieļāvusi pārkāpumus, kas nav norādīti kasācijas sūdzībā. Proti, tiesa: 1) nav pamatojusi ievērojama apmēra un būtiska kaitējuma noteikšanai izmantoto kritēriju atbilstību likumam; 2) juridiskajai personai piemērotā piespiedu ietekmēšanas līdzekļa pamatā norādījusi tāds faktiskos apstākļus, kas neatbilst fiziskajai personai inkriminētā noziedzīgā nodarījuma faktiskajiem apstākļiem.

Līdz ar to tiesas secinājumi neatbilst Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtās daļas prasībām par nolēmuma pamatojumu.

[6.1] Krimināllikuma 206. panta pirmā daļa paredz atbildību par preču zīmes nelikumīgu izmantošanu, zīmes viltošanu vai viltotas zīmes apzinātu izmantošanu vai izplatīšanu, ja tā izdarīta ievērojamā apmērā vai ja ar to radīts būtisks kaitējums.

Izskatāmajā lietā tiesa, konstatējot pazīmi „ievērojamā apmērā”, vadījusies pēc kontrafaktajām precēm atbilstošo oriģinālpreču vērtības 5675 *euro*, nepamatojot, kādu apsvērumu dēļ šis kritērijs ir piemērojams konkrētajā lietā.

[6.1.1] No Krimināllikuma 206. panta grozījumu izstrādes materiāliem izriet, ka likumdevējs ir nošķīris noziedzīgā nodarījuma priekšmeta vērtību, kas ņemama vērā pazīmes „ievērojamā apmērā” konstatēšanai, no noziedzīgā nodarījuma rezultātā radītā zaudējuma, kas saistīts ar būtiska kaitējuma pazīmi (Pieejams: <https://titania.saeima.lv/LIVS12/SaeimaLIVS12.nsf/0/945D99DD5A3969EBC2257DE3004B422E?OpenDocument>).

Likuma „Par Krimināllikuma spēkā stāšanās un piemērošanas kārtību” 23.¹ panta pirmā daļa noteic, ka atbildība par Krimināllikumā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts ievērojamā apmērā, iestājas, ja noziedzīga nodarījuma priekšmeta kopējā vērtība nodarījuma izdarīšanas brīdī nav bijusi mazāka par desmit tai laikā Latvijas Republikā noteikto minimālo mēnešalgu kopsummu. Priekšmeta vērtība nosakāma atbilstoši tirgus cenām vai tām pielīdzinātām cenām nodarījuma izdarīšanas laikā.

Tā kā pazīmes „ievērojamā apmērā” konstatēšana ir atkarīga no noziedzīgā nodarījuma priekšmeta vērtības, tās noteikšanai noskaidrojams, kas konkrētajā gadījumā ir noziedzīgā nodarījuma priekšmets.

[6.1.2] No Krimināllikuma 206. panta izriet, ka tajā paredzētā noziedzīgā nodarījuma priekšmets var būt preču zīme.

Viltota preču zīme kā noziedzīgā nodarījuma priekšmets var būt izgatavota vai izplatīta atsevišķi no preces vai arī izmantota uz preces. Pirmajā gadījumā noziedzīgā nodarījuma priekšmets ir pati viltotā zīme. Savukārt otrajā gadījumā šī zīme tās vērtības noteikšanā nav aplūkojama atrauti no attiecīgās kontrafaktās preces.

Šādu izpratni pamato arī preču zīmes jēdziens, proti, preču zīme ir apzīmējums, kuru lieto, lai kādas personas preces vai pakalpojumus atšķirtu no citu personu precēm vai pakalpojumiem (Preču zīmju likuma 1. panta 8.

punkts). Tādējādi preču zīme pēc savas būtības nepilda patstāvīgu funkciju atrauti no precēm vai pakalpojumiem, kuru atšķiršanai tā tiek izmantota.

Šāda pieeja nav Krimināllikuma piemērošana pēc analogijas, jo neparedz par Krimināllikuma 206. pantā noteiktā noziedzīgā nodarījuma priekšmetu atzīt pašu preci. Preces vērtība tiek ņemta vērā vienīgi tādēļ, lai noteiktu uz preces izmantotās viltotās preču zīmes kā noziedzīgā nodarījuma priekšmeta vērtību, ievērojot veidu, kādā šī zīme faktiski izmantota noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Pretējā gadījumā pazīme „ievērojamā apmērā” būtu nosakāma tikai pēc pašas viltotās zīmes vērtības, bez ievēribas atstājot veidu, kādā zīme faktiski izmantota noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā. Tas būtiski ierobežotu normas piemērošanu tieši praksē tipiskākajos gadījumos, kad viltotā zīme izmantota uz kontrafaktām precēm, un neatbilstu likumdevēja izvēlei Krimināllikuma 206. pantā līdzās būtiska kaitējuma pazīmei paredzēt pazīmi „ievērojamā apmērā”, kuras konstatēšanai nepieciešams noteikt noziedzīgā nodarījuma priekšmeta vērtību.

Rezumējot minēto, ja viltotā preču zīme izmantota uz preces, pati prece par patstāvīgu noziedzīgā nodarījuma priekšmetu neklūst, tomēr, nosakot uz preces izmantotās viltotās preču zīmes kā noziedzīgā nodarījuma priekšmeta vērtību, ņemama vērā arī attiecīgās preces vērtība.

[6.1.3] Atsevišķi vērtējams ir jautājums par preces, uz kuras izmantota viltotā preču zīme, vērtības noteikšanu atbilstoši likuma „Par Krimināllikuma spēkā stāšanās un piemērošanas kārtību” 23.¹ panta pirmajā daļā paredzētajiem kritērijiem.

Juridiskajā literatūrā norādīts uz grūtībām noteikt pazīmi „ievērojamā apmērā”, piemērojot Krimināllikuma 206. pantu, un kā iespējamie kritēriji minēti šādi: nelikumīgās izmantošanas rezultātā gūtie ieņēmumi, kontrafaktajās precēs ieguldītie resursi jeb to pašizmaksa, kā arī līdzīgu oriģinālo preču cena (Baumanis J. *Preču zīmes, citas atšķirības zīmes un dizainparauga krimināltiesiskā aizsardzība. Rīga, 2019, 44.–46. lpp.*).

Senāts atzīst, ka neviens no minētajiem kritērijiem pats par sevi nav uzskatāms par kontrafaktās preces tirgus cenu vai tai pielīdzināmu cenu likuma „Par Krimināllikuma spēkā stāšanās un piemērošanas kārtību” 23.¹ panta pirmās daļas izpratnē. Tie raksturo atšķirīgus preces ekonomiskās vērtības aspektus un atkarībā no konkrētās lietas apstākļiem var būtiski atšķirties no cenas, par kādu attiecīgā kontrafaktā prece tiek piedāvāta tirgū.

Vienlaikus tie var kalpot par orientieri, kas kopsakarā ar citiem konkrētās lietas apstākļiem ļauj noteikt noziedzīgā nodarījuma priekšmeta tirgus cenu vai tai pielīdzināmu cenu. Tas attiecas arī uz līdzīgas oriģinālpreces cenu.

Tomēr, izmantojot šo kritēriju, jāņem vērā, ka oriģinālās un kontrafaktās preces cena var būtiski atšķirties. Tādēļ tiesai ir īpaši jāpamato, kādēļ konkrētajā gadījumā oriģinālpreces cena ir piemērota kontrafaktās preces vērtības noteikšanai.

[6.1.4] No tiesas sniegtā noziedzīgā nodarījuma apraksta izriet, ka apsūdzētajai inkriminētās darbības ar piecām kontrafaktajām jakām ir atzītas par vienu turpinātu noziedzīgu nodarījumu. Tādēļ, vērtējot pazīmes „ievērojamā apmērā” esību, nosakāma noziedzīgā nodarījuma priekšmeta kopējā vērtība attiecībā uz visām piecām kontrafaktajām precēm.

Izskatāmajā lietā tiesa šīs vērtības noteikšanai izmantojusi tām atbilstošo piecu oriģinālpreču cenu, taču nav pamatojusi, kādēļ tā konkrētajos lietas apstākļos atspoguļo noziedzīgā nodarījuma priekšmeta tirgus cenu vai tai pielīdzināmu cenu.

Šāds pamatojums konkrētajā lietā bija īpaši nepieciešams, jo divas kontrafaktās jakas tika pārdotas par 125 *euro* katra, savukārt vienas tai atbilstošās oriģinālās jakas vērtība pārsniedza 1000 *euro*. Šāda būtiska cenas atšķirība pati par sevi neļauj secināt, ka oriģinālās preces cena atspoguļo noziedzīgā nodarījuma priekšmeta tirgus cenu vai tai pielīdzināmu cenu.

[6.2] Tiesas nolēmumā konstatējamās būtiskās atšķirības starp fiziskajai un juridiskajai personai inkriminētā noziedzīgā nodarījuma faktiskajiem apstākļiem.

Šādas atšķirības attiecas uz: 1) noziedzīgo nodarījumu izdarījušo personu loku – /Persona A/ inkriminētā noziedzīgā nodarījuma aprakstā norādīts, ka nodarījumu izdarījusi viena persona, savukārt SIA „Nosaukums A/” inkriminētā noziedzīgā nodarījuma aprakstā – divas personas; 2) nodarītā mantiskā zaudējuma apmēru –

attiecīgi 5675 *euro* un 7500 *euro*; 3) kvalificējošo pazīmi – /Persona A/ inkriminētā noziedzīgā nodarījuma aprakstā norādīts ievērojams apmērs, bet SIA „Nosaukums A” aprakstā – būtisks kaitējums. Tāpat konstatējamās citas mazāk nozīmīgas atšķirības.

Minēto atšķirību dēļ nav skaidrs, kādus noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus tiesa atzinusi par pierādītiem un par kādu fiziskās personas izdarīto noziedzīgo nodarījumu juridiskajai personai piemērots piespiedu ietekmēšanas līdzeklis.

Atbilstoši Krimināllikuma 70.¹ pantam piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanas pamats ir konkrētas fiziskās personas izdarīts noziedzīgs nodarījums. Tādēļ juridiskajai personai piemērotā piespiedu ietekmēšanas līdzekļa pamatā esošā noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi nevar būt atšķirīgi no fiziskās personas izdarītā noziedzīgā nodarījuma faktiskajiem apstākļiem.

[6.3] Arī juridiskajai personai inkriminētā noziedzīgā nodarījuma pazīme „būtisks kaitējums” nav pienācīgi pamatota ar lietā esošajiem pierādījumiem.

[6.3.1] Noziedzīgā nodarījuma aprakstā norādīts, ka /Nosaukums B/ Inc . nodarīti zaudējumi 7500 *euro* apmērā.

No zemāko instanču tiesu nolēmumiem ir izsecināms, ka šis aprēķins balstīts uz pieņēmumu, ka katras kontrafaktās jakas vietā tiesību īpašnieks būtu pārdevis vienu oriģinālo jaku. Tātad tiesa šo summu pielīdzinājusi cietušā negūtajam mantiskajam labumam.

[6.3.2] Senāts piekrīt viedoklim, ka mantisks zaudējums kā būtiska kaitējuma elements var izpausties arī kā negūts mantisks labums. Šāda izpratne atbilst gan Civillikuma 1772. pantā ietvertajam zaudējuma jēdzienam, kas aptver arī atrauto peļņu, gan atsevišķu Krimināllikuma normu konstrukcijai. Piemēram, šā likuma 218. pantā paredzētajā gadījumā mantiskais zaudējums var izpausties kā valstij nesamaksātie nodokļi.

Arī Senāta judikatūrā atzīts, ka mantisks zaudējums tiek nodarīts arī tādos gadījumos, kad noziedzīgā nodarījuma rezultātā tiek zaudēta iespēja mantu iegūt, ja vien šīm sekām ir cēlonisks sakars ar apsūdzētās personas noziedzīgo darbību vai bezdarbību.

Piemēram, lietā, kurā pašvaldībai piederošās kapitāla daļas tika pārdotas par cenu, kas bija zemāka par to noteikto vērtību, par mantisko zaudējumu tika atzīta neiegūtā starpība starp kapitāla daļu īsto vērtību un faktiski saņemto pārdošanas cenu (*Senāta 2008. gada 2. jūlija lēmums lietā Nr. SKK-312/2008, 11350217104*). Līdzīgi par mantisku zaudējumu atzīta valstij liegtā iespēja saņemt tai pienākošos nodokļus, ja valsts amatpersonas prettiesiskas rīcības dēļ prece pārvietota pāri muitas robežai, neveicot normatīvajos aktos paredzētās muitas procedūras (*Senāta 2002. gada 24. septembra lēmums lietā Nr. SKK- 289/2002. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta lēmumi 2002. Rīga: Latvijas Tiesnešu mācību centrs, 2002., 323.–326. lpp.*).

[6.3.3] Tas, ka negūtais mantiskais labums var tikt atzīts par mantisku zaudējumu, neatbrīvo tiesu no pienākuma konstatēt, ka konkrētajā gadījumā šāds labums patiešām būtu gūts. Ar tiesībām šo labumu saņemt vien nepietiek.

Šāda pieeja visupirms atbilst civillietu un administratīvo lietu judikatūrai: atrautās jeb neiegūtās peļņas esību un cēloņsakarību nevar pamatot vienīgi ar pieņēmumiem. Proti, atrautās peļņas institūta mērķis ir atlīdzināt cietušajam to, ko viņš noteikti būtu saņēmis, ja prettiesiskā rīcība nebūtu notikusi (*Senāta 2021. gada 22. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-360/2021, ECLI:LV:AT:2021:0622.A420166717.11.S, 5. punkts, 2023. gada 28. septembra sprieduma lietā Nr. SKC-368/2023, ECLI:LV:AT:2023:0928.C33275321.19.S, 7. punkts*). Atlīdzināmi ir zaudējumi, ko veido ieņēmumi, kurus persona noteikti būtu saņēmusi, ja nebūtu konkrētās parādnieka rīcības (*Senāta 2023. gada 28. septembra sprieduma lietā Nr. SKC-368/2023, ECLI:LV:AT:2023:0928.C33275321.19.S, 7. punkts*).

Attiecībā uz neiegūtās peļņas apmēra noteikšanu zaudējumu apmēram jābūt pierādītam līdz tiesisku pierādījumu ticamības pakāpei (*Senāta 2022. gada 10. maija sprieduma lietā Nr. SKA-471/2022, ECLI:LV:AT:2022:0510.A420340016.15.S, 43. punkts*).

Vienlaikus atzīts, ka, tā kā neiegūtā peļņa vienmēr ir hipotētiska un tādēļ tās apmērs nevar būt precīzi pierādāms līdz pēdējam centam, ir atzīstams par pierādītu tāds apmērs, kāds tas pietiekami ticami varētu būt (*Senāta*

2024. gada 27. decembra sprieduma lietā Nr. SKA-297/2024, ECLI:LV:AT:2024:1227.A420340016.19.S, 10. punkts).

Savukārt kriminālprocesā visas saprātīgās šaubas, kas nav novēršamas, vērtējamas par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību (Kriminālprocesa likuma 19. panta trešā daļa). Tādēļ, ja mantisks zaudējums kā būtiska kaitējuma elements tiek pamatots ar negūtu mantisko labumu, ārpus saprātīgām šaubām jākonstatē, ka tad, ja attiecīgais nodarījums (darbība vai bezdarbība) nebūtu izdarīts, šis mantiskais labums būtu iegūts. Ja tā precīzu apmēru nav iespējams noteikt, par pierādītu atzīstams mazākais iespējamais apmērs, par kuru nepastāv saprātīgas šaubas.

Šāda pieeja faktiski tiek izmantota arī krimināllietās par izvairīšanos no nodokļu nomaksas, kurās nozīme tiek piešķirta arī tam, vai nodokļu maksātājam bija līdzekļi nodokļu samaksai. Šis apstāklis ļauj izvērtēt, vai noziedzīgā nodarījuma rezultātā valstij faktiski liegta iespēja saņemt tai pienākošos mantisko labumu.

[6.3.4] Izskatāmajā lietā tiesa kontrafaktajām precēm atbilstošo oriģinālpreču kopējo vērtību – 7500 euro – pielīdzinājusi cietušā mantiskajam zaudējumam. Nosakot zaudējumus šādā veidā, tiesa faktiski pieņēmusi, ka tad, ja pircēji nebūtu iegādājušies kontrafaktās jakas, to vietā būtu iegādātas attiecīgās oriģinālās jakas. Tomēr pārsūdzētajā nolēmumā nav norādīti apstākļi, kas šādu pieņēmumu pamatotu.

Tiesas konstatētais, ka /Nosaukums B/ Inc . bija vienīgais attiecīgo oriģinālo preču realizētājs, pats par sevi nepierāda, ka kontrafakto preču nepārdošanas gadījumā būtu notikusi attiecīga skaita oriģinālo preču pārdošana. Šāds pamatojums bija jo īpaši nepieciešams, ņemot vērā, ka tika realizētas tikai divas no piecām kontrafaktajām jakām, savukārt pārējās trīs tika izņemtas pirms to realizācijas.

Izskatāmajā lietā bija jākonstatē ne tikai tas, vai kontrafaktās preces nepārdošanas gadījumā tās vietā būtu pārdota oriģinālā prece, bet arī tas, kādu mantisko labumu no šīs pārdošanas būtu guvis tieši cietušais.

[6.3.5] Senāts papildus atzīmē, ka negūtā mantiskā labuma nekonstatēšana pati par sevi neizslēdz būtisku kaitējumu. Tas var izpausties arī kā ar likumu aizsargātu mantisko interešu ievērojams apdraudējums.

Šāds apdraudējums var izpausties kā reāls apdraudējums iespējai iegūt attiecīgo mantisko labumu. Tomēr nepietiek ar teorētisku vai hipotētisku iespēju šo labumu iegūt; jābūt konkrētiem apstākļiem, kas liecina, ka tā iegūšana bija reāli sagaidāma.

Piemēram, šāds apdraudējums var pastāvēt, ja konkrētie apstākļi liecina par augstu iespējamību noslēgt nozīmīgu līgumu, tomēr nav iespējams ārpus saprātīgām šaubām konstatēt, ka līgums noteikti būtu noslēgts. Šādā gadījumā var nebūt pamata konstatēt mantisku zaudējumu negūta labuma veidā, taču var būt pamats vērtēt, vai radīts ar likumu aizsargāto mantisko interešu ievērojams apdraudējums.

Vērtējot, vai šāds interešu apdraudējums ir ievērojams, ņemams vērā gan iespējamā mantiskā labuma apmērs, gan tā iegūšanas iespējamības pakāpe. Proti, jo lielāks ir iespējamais mantiskais labums un jo augstāka ir tā iegūšanas iespējamība, jo intensīvāks ir attiecīgās mantiskās intereses apdraudējums.

Interesu apdraudējums atzīstams par ievērojamu, ja tā kaitīguma pakāpe ir līdzvērtīga pārējo likumā paredzēto būtiska kaitējuma pazīmju kaitīguma pakāpei, proti, kaitīguma pakāpei, kas atbilst mantiskam zaudējumam vismaz desmit minimālo mēnešalgu apmērā vai mantiskam zaudējumam vismaz piecu minimālo mēnešalgu apmērā kopā ar citu ar likumu aizsargātu interešu apdraudējumu.

Tas, vai šāda būtiska kaitējuma izpausme konkrētā lietā vispār var tikt konstatēta, ir vērtējams, ievērojot apsūdzības robežas un tiesības uz aizstāvību.

[6.4] Iepriekš minētais par negūtā mantiskā labuma noteikšanu attiecināms arī uz tiesas noteikto kaitējuma kompensāciju.

Tiesa kontrafaktajām precēm atbilstošo oriģinālo preču vērtību izmantojusi arī par pamatu mantiskā kaitējuma kompensācijas noteikšanai, piedzenot to solidāri no apsūdzētās un SIA „/Nosaukums A/”.

Tas, ka oriģinālpreces vērtība izmantota noziedzīgā nodarījuma priekšmeta vērtības noteikšanai, pat ja šāda pieeja izskatāmajā lietā būtu pienācīgi pamatota, pats par sevi nepamato secinājumu, ka tādā pašā apmērā

cietušais būtu guvis mantisku labumu, ja noziedzīgais nodarījums nebūtu izdarīts. Tādēļ, arī nosakot kaitējuma kompensāciju, tiesai bija jāpamato cēloņsakarība starp noziedzīgo nodarījumu un cietušā negūto labumu.

[6.5] Rezumējot minēto, ievērojot šā lēmuma 5. un 6. punktus konstatētos pārkāpumus, apelācijas instances tiesas nolēmums atceļams daļā, ar kuru atstāts negrozīts pirmās instances tiesas spriedums par: 1) /Persona A/ atzīšanu par vainīgu un sodīšanu, 2) kaitējuma kompensācijas solidāru piedziņu /Nosaukums B/ Inc . labā, kā arī 3) piespiedu ietekmēšanas līdzekļa piemērošanu juridiskajai personai SIA „Nosaukums A/”, un lieta šajā daļā nosūtāma jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[7] Ņemot vērā iepriekš konstatētos pārkāpumus, kuru dēļ pārsūdzētais nolēmums atceļams, Senātam nav nepieciešams pilnībā izvērtēt kasācijas sūdzības argumentus par noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses pamatojumu. Izskatot lietu atkārtoti, apelācijas instances tiesai vispirms jānovērs šajā lēmumā konstatētie pārkāpumi un jāizvērtē noziedzīgā nodarījuma objektīvās puses esība.

Ja, izskatot lietu no jauna, tiesa konstatēs noziedzīgā nodarījuma objektīvās puses esību, tai būs jāizvērtē arī subjektīvā puse, noskaidrojot, vai apsūdzētā apzinājās, ka konkrētās preces ir kontrafaktas. Veicot šo vērtējumu, tiesai jāņem vērā arī kasācijas sūdzības argumenti, ar kuriem apšaubīta šāda secinājuma pamatotība.

Vienlaikus, lai nodrošinātu tiesiska un pienācīgi motivēta nolēmuma pieņemšanu, Senāts vērš uzmanību uz turpmāko.

[7.1] Izskatot lietu no jauna, tiesai pēc iespējas skaidri jānošķir noziedzīgā nodarījuma objektīvās un subjektīvās puses vērtējums, ko zemāko instanču tiesas iepriekš nav pietiekami ievērojušas.

Apstāklis, ka preces ir kontrafaktas un ar to realizāciju ir pārkāptas tiesības uz preču zīmi, pats par sevi nepamato secinājumu, ka konkrētā persona ir apzinājusies šo preču viltojumu. Tādēļ tiesai skaidri jānorāda, kuri no konstatētajiem apstākļiem un kādēļ ir nozīmīgi šādas apzināšanās konstatēšanai.

Senāta judikatūrā ir atzīts: ja pierādīšanas priekšmetā ietilpstošais fakts tiek pamatots tikai ar netiešiem pierādījumiem, to vērtējumam jābūt rūpīgam un vispusīgam. Proti, tiesai jāizvērtē gan netiešie pierādījumi, kas var apstiprināt apsūdzības pamatotību, gan tie, kas var radīt šaubas par to, un tie savstarpēji jāsalīdzina, izvērtējot, kura šo pierādījumu grupa iegūst izšķirošu nozīmi. Tikai pēc šāda kopvērtējuma tiesa var pamatoti secināt, vai konkrētais izmeklēšanā nozīmīgais fakts ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām. Minētais attiecas arī uz noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses izvērtējumu (*Senāta 2025. gada 19. novembra lēmuma lietā Nr. SKK-73/2025, ECLI:LV:AT:2025:1119.11904007418.6.L, 13.3. punkts*).

No minētā izriet, ka noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses vērtējumam jābūt koncentrētam un savstarpēji saistītam. Ja apsūdzētās personas apzināšanās par preču viltojumu tiek pamatota ar netiešiem faktiem, tiesai tie jāvērtē savstarpējā sakarībā, atklājot, kā tieši to kopums pamato secinājumu, ka apsūdzētā apzinājusies konkrēto preču viltojumu.

[7.2] Tas vien, ka persona nav sazinājusies ar preču zīmes īpašnieku, nepierāda, ka tā apzinājusies preču viltojumu. Šāds apstāklis var liecināt par nepietiekamu rūpību, pārbaudot preču izcelsmi vai oriģinalitāti, taču, vērtējot personas nodomu, tam nozīme var būt tikai kopsakarā ar citiem būtiskiem pierādījumiem, kas liecina par personas apzināšanos, ka preces ir kontrafaktas.

[7.3] Tas pats attiecināms uz Kriminālprocesa likuma 125. panta otrajā daļā paredzēto prezumpciju.

[7.3.1] Senāts jau iepriekš atzinis, ka, vērtējot noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses esību, Kriminālprocesa likuma 125. pantā paredzētās prezumpcijas izmantojamas ar īpašu piesardzību un tās nedrīkst kalpot kā vienīgais vai izšķirošais arguments. Pretējā gadījumā tas var novest pie kriminālatbildības patvaļīgas paplašināšanas vai, kā minimums, pie nesamērīgas pierādīšanas nastas pārņemšanas uz apsūdzēto. Rezultātā noziedzīgi nodarījumi, kuri saskaņā ar Krimināllikumu izdarāmi tikai ar nodomu, faktiski varētu tikt atzīti par izdarāmiem aiz neuzmanības vai pat bez vainas (*Senāta 2025. gada 19. novembra lēmuma lietā Nr. SKK-73/2025, ECLI:LV:AT:2025:1119.11904007418.6.L, 15.2. punkts*).

Minētā atziņa izteikta saistībā ar Kriminālprocesa likuma 125. panta pirmās daļas 4. un 5. punktā paredzētajām prezumpcijām, ar kurām likumdevējs noteiktās robežās paredzējis prezumēt personas zināšanas par

attiecīgajiem apstākļiem.

[7.3.2] Kriminālprocesa likuma 125. panta otrajā daļā paredzētā prezumpcija ir atšķirīga – tās formulējumā personas apzināšanās prezumēšana par tiesību pārkāpumu nav ietverta. Saskaņā ar šo normu uzskatāms par pierādītu, ka persona ir pārkāpusi tiesības uz preču zīmi, ja vien tā nespēj ticami izskaidrot vai pamatot šo tiesību iegūšanu vai izcelsmi.

Šajā ziņā jāņem vērā, ka fakta legālā prezumpcija ir izņēmums no vispārējās pierādīšanas kārtības.

Likumā noteiktie izņēmumi nav interpretējami paplašināti un nav piemērojami pēc analogijas. Šāds uzskats ir pamatots ar apsvērumu, ka izņēmuma noteikumu paplašinātas iztulkošanas gadījumā vai gadījumā, kad tie tiek piemēroti pēc analogijas, pastāv risks izjaukt likumā ietverto kopsakaru starp „noteikumu” un „izņēmumu no noteikuma” (*Satversmes tiesas 2011. gada 13. decembra lēmuma lietā Nr. 2011-15-01 9.5. punkts*).

Tādēļ Kriminālprocesa likuma 125. panta otrajā daļā paredzētās prezumpcijas attiecināšana uz noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses pierādīšanu vērtējama īpaši piesardzīgi.

[7.3.3] Arī tiesību doktrīnā Kriminālprocesa likuma 125. panta otrās daļas prezumpcija galvenokārt saistīta ar noziedzīgā nodarījuma objektīvās puses pierādīšanu.

Tā, piemēram, ir norādīts, ka Kriminālprocesa likuma 125. panta otrajā daļā paredzētā prezumpcija izmantojama noziedzīgā nodarījuma objektīvo pazīmju pierādīšanā (Baumanis J. *Preču zīmes, citas atšķirības zīmes un dizainparauga krimināltiesiskā aizsardzība. Rīga, 2019, 62. lpp.*).

Arī Kriminālprocesa likuma komentāros atzīts, ka, lai gan prezumpcijas vārdiskā izteiksme var radīt maldīgu priekšstatu, ka tiek prezumēts Krimināllikuma 206. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvs, izņemot tā sekas, tomēr [...] faktiski tas, kas tiek prezumēts, ir tiesību uz preču zīmi aizskārums. [...] Tomēr attiecībā uz citiem noziedzīgā nodarījuma sastāva elementiem pierādīšana veicama vispārējā kārtībā (*Kriminālprocesa likuma komentāri. A daļa. K. Stradas-Rozenbergas zinātniskā redakcijā. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2019. 423. lpp.*).

Kriminālprocesa likuma 125. panta otrajā daļā ietvertās prezumpcijas piemērošana nedrīkst novest pie visa noziedzīgā nodarījuma sastāva prezumēšanas (Meikališa Ā., Strada-Rozenberga K. *Pārmaiņu laiks kriminālprocesā. Pierādīšana un izmeklēšanas darbības. Jurista Vārds, 2006. gada 13. jūnijs, Nr. 23 (426)*), sk. arī Vainovskis M., Cīrule D. *Legālās prezumpcijas institūts Kriminālprocesa likumā. Likums un Tiesības, 2006, Nr. 7*).

[7.3.4] Senātam izskatāmajā lietā nav nepieciešams izšķirt, vai Kriminālprocesa likuma 125. panta otrajā daļā paredzētā prezumpcija vispār var tikt izmantota, pamatojot noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi. Pat pieņemot, ka noteiktos apstākļos tai var būt nozīme, ar šo prezumpciju vien nepietiek, lai konstatētu subjektīvo pusi. Tādēļ tā var tikt ņemta vērā vienīgi kopsakarā ar citiem būtiskiem pierādījumiem, kas norāda uz personas apzināšanos par attiecīgajiem faktiskajiem apstākļiem.

[8] Tā kā apelācijas instances tiesas nolēmums daļā par /Persona A/ vainīgumu tiek atcelts, tas atceļams arī daļā par naudas līdzekļu atzīšanu par noziedzīgi iegūtu mantu un konfiscēšanu valsts labā.

[8.1] Apelācijas instances tiesa ir pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam, ka nauda – 3300 euro un 1035 euro – ir konfiscējama, pamatojoties uz Krimināllikuma 70.¹¹ panta otrās daļas 1. punktu.

Minētā norma noteic, ka, ja mantas vērtība nav samērīga ar personas likumīgiem ienākumiem un persona nepierāda, ka manta ir iegūta likumīgā ceļā, par noziedzīgi iegūtu mantu var atzīt arī mantu, kas pieder personai, kura izdarījusi noziegumu, kas pēc sava rakstura ir vērsts uz materiāla vai citāda labuma gūšanu, neatkarīgi no tā, vai nozieguma rezultātā materiāls vai citāds labums ir iegūts.

No šīs normas izriet, ka tās piemērošanai nepieciešams konstatēt, ka persona, kurai manta pieder, ir izdarījusi noziegumu, kas pēc sava rakstura ir vērsts uz materiāla vai citāda labuma gūšanu. Tā kā apelācijas instances tiesas nolēmums daļā par /Persona A/ vainīgumu tiek atcelts, šajā procesa stadijā nav konstatēts viens no minētās normas piemērošanas priekšnoteikumiem – attiecīgā nozieguma izdarīšana.

[8.2] Ja, izskatot lietu no jauna, minētais priekšnoteikums tiks konstatēts, tiesai jāizvērtē arī pārējo Krimināllikuma 70.¹¹ panta otrās daļas 1. punktā paredzēto priekšnoteikumu esība. Šajā ziņā Senāts vērš uzmanību uz atceļamajā nolēmumā pieļautajiem trūkumiem, kas, izskatot lietu no jauna, nav pieļaujami.

[8.2.1] No zemāko instanču tiesu argumentācijas var secināt, ka 3300 *euro* tās uzskatījušas par /Persona A/ piederošu mantu. Tomēr tiesas nav izvērtējušas aizstāvības pozīciju par šo naudas līdzekļu piederību apsūdzētās tēvam /Persona C/.

Turklāt procesa dalībnieki ir norādījuši, ka lietā ir iesniegtas ziņas par naudas līdzekļu izņemšanu no /Persona C/ bankas konta, bet tiesas konstatējušas /Persona C/ likumīgus ienākumus 12 224,42*euro* apmērā.

Ja, izskatot lietu no jauna, tiks konstatēts, ka minētie naudas līdzekļi pieder /Persona C/, tiesai jāizvērtē Krimināllikuma 70.¹¹ panta trešajā daļā paredzēto priekšnoteikumu esība, vienlaikus nodrošinot šīs personas procesuālās tiesības.

[8.2.2] Papildus Senāts vērš uzmanību uz to, ka no Kriminālprocesa likuma 124. panta sestās daļas, 125. panta trešās daļas un 126. panta 3.¹ daļas izriet, ka procesa virzītājam vispirms jāpierāda mantas noziedzīgā izcelsme atbilstoši pierādīšanas standartam „iespējamības pārsvars”, un tikai tad personai, kura apgalvo, ka manta nav uzskatāma par noziedzīgi iegūtu, rodas pienākums pierādīt attiecīgās mantas izcelsmes likumību. Turklāt procesa virzītāja pieņemumam, ka mantai, visticamāk, ir noziedzīga izcelsme, jābūt balstītam uz ticamiem, attiecināmiem un pieļaujamiem pierādījumiem atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128.–130. panta prasībām (*Senāta 2024. gada 19. marta lēmuma lietā Nr. SKK-11/2024, ECLI:LV:AT:2024:0319.11353018020.4.L, 5.2. punkts*).

[9] Kriminālprocesa likuma 588. panta 3.¹ daļa noteic: ja kasācijas instances tiesa pieņem šā likuma 587. panta pirmās daļas 2. punktā paredzēto lēmumu, tā izlemj jautājumu arī par drošības līdzekli.

Pirmās instances tiesa spriedumā atzinusi, ka apsūdzētajai drošības līdzeklis nav piemērojams. Apelācijas instances tiesa spriedumu šajā daļā nav atcēlusi.

Senāts atzīst, ka drošības līdzekļa piemērošanai apsūdzētajai šajā kriminālprocesa stadijā nav tiesiska pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. pantu un 587. panta pirmās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atcelt Latgales apgabaltiesas 2025. gada 22. oktobra lēmumu pilnībā un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Latgales apgabaltiesā.

Lēmums nav pārsūdzams.

M. Leja

A. Branta

J. Rozenbergs